

Dieu", jetzt awer heidepritsch los uff Bade-Bade, for ze saae, dass alles uff'm e-n-Irrtum beruht!

Madame Ropfer: So, un do d'rwäje han 'r ze zweit muehn sin? Do d'rzue hesch dü de Commis mit muehn nemme?! —

Ropfer: „Tiens, c'est vrai, do dran hawich nit gedenkt. Richtig, ich hätt au ellein kumme könne.

Jules: 's isch halt so g'schwind gange. Was thuet m'r nit in d'r G'schwindigkeit . . . Wenn's pressiert!

Ropfer: So, un jetzt, liebs Wiewele, wie die Situation geklärt isch, „suffisamment“ geklärt isch, ze welle m'r uns widder reisfertig mache. „Au revoir, ma chère femme. Au revoir!“ (Packt den Koffer und will fort.)

Madame Ropfer: Halt, nix do! Do gebliwwe!

Ropfer (lässt geknickt den Koffer stehen. Für sich): „Mon Dieu, un d'ander newetsdran!

Madame Ropfer: Gelt, diss köennt d'r passe, jetzt schun an de-n-Isebahn ze gehn!! — Vor zwei Stunde fahrt uewerhaupt kenn Zug furt.

Ropfer: M'r kann nie fruehj genue an de-n-Isebahn gehn. Ich kenn e Herr, der isch emol zwei Stund vor Abfahrt vum e Zug an d' Bahn. Im letschte Moment holt 'r sich noch e Cigaar am „buffet de la gare“, un crac, wie 'r erüskummt, ze-n-isch 'm d'r Zug an d'r Nas verbej g'fahre. E Bewies, dass m'r nie fruehj genue an de-n-Isebahn kann. (Packt wieder den Koffer.)

Madame Ropfer: Diss isch höchstens e Bewies, dass der Herr, wie dü kennsch, e-n-ewe so grosser Dürmel isch g'sin, wie dü einer bisch.

Ropfer: Awer Emilie!

Madame Ropfer: So, un jetzt loss emol denne Kuffer in Ruehj. Dü gehsch m'r hytt uewerhaupt nimmi furt!